

Часто люди мислять стереотипно, не заглиблюючись у суть, судять за зовнішністю, а не за вчинками. Прочитавши цю казку, навіть найменший читач зрозуміє, що людина із черствим серцем, яка дозволяє собі знущатися зі слабших, набагато страшніша, ніж повір'я та стереотипи.

Чорне серце

Одного сонячного ранку киця Вуглинка висунула носика з віконця занедбаного підвалу. Вуглинкою її називали через чорненьку, без жодної плямки, шубку. Їй вона дуже подобалася, але мама чомусь завжди бідкалася, що через ту шубку донечці буде важко. Та мала киця якось тим не переймалася. Хіба що іноді, коли пробігала біля людей — великих і високих істот на двох ногах, а ті сахалися та чомусь звертали в інший бік. «Дуже дивні», — думала тоді Вуглинка й бігла собі далі. Вона жила з мамою-кицькою та братиками й сестричками, що, як і Вуглинка, народилися кілька місяців тому.

Мама сьогодні чомусь не було із самого ранку. Маленька вже почала хвилюватися за неї, але де її шукати, не знала. Собак вона

не боялася, бо мала надійного друга Джуді — спанієля, що жив по сусідству. Він прибігав сюди щодня, і вони довго гасали за будинками. Точніше, гасав Джуді, а Вуглинка зачіпала його за лапи з кучерявою шерстю і грайливо переверталася на спинку, коли Джуді збирався збити її з ніг, — аж так хотів, щоб і подружка побігала. Їм було весело разом. Джуді жив не в підвалі будинку, а в самому будинку й багато розповідав про свого господаря, людину, яка знайшла його на смітнику й забрала до себе. Та Вуглинці все одно було лячно, бо мама нещодавно розказала про людей зовсім іншу історію. Це була історія про Чорне серце. Мама розповідала, що Чорних сердець може бути багато й зустріти їх можна будь-де й будь-коли.

— Остерігайся його, — сказала мама-киця, — бо на світі нема нічого страшнішого. Але ти відчуєш, коли Чорне серце наблизиться до тебе.

— Як, матусю? — притискаючи вушка до голівки, пошепки запитувала Вуглинка.

— Ти відчуєш холод, а твоя шубка настовбурчиться. І тобі дуже захочеться тікати.

— І що тоді робити?

— Тікати! Чимдуж тікати, бо інакше порятунку нема. На дерево тікати, чи в під'їзд, байдуже куди. Аби якнайдалі. Зрозуміла, маленька?

— Так...

Вуглинка багато думала про це, а коли їй було страшно, то аж тремтіла від жаху, що зараз побачить Чорне серце.

Цього ранку Джуді знову приходив погратися й погасати за будинками. Вони бігали, перекидалися, стрибали й валялися в травичці, що розрослася між камінцями та щебенем. А коли геть потомилися, то лягли животиками догори, щоб відпочити й поніжитися на сонечку.

— Джуді... — раптом нявкнула Вуглинка, знову пригадавши мамину оповідь.

— Що?

— А ти знаєш історію про Чорне серце? — уже майже пошепки запитала вона, аби часом не накликати біду.

— Ні, а що це за історія? — Джуді було так добре, що й поворухнутися не хотілося.

— Мені мама розповідала... Слухай.

І Вуглинка тремтливим голосом переповіла те, що чула від мами.

— Чорне серце, кажеш? — задумливо перепитав Джуді.

— Зовсім чорне-е-е... — у Вуглинки очі від страху стали великі-великі.

— Нічого, ти не бійся! Як зустрінеш Чорне серце, нявчи щосили, я прибіжу і врятую тебе. Згода?

— Згода, — трошки заспокоїлася Вуглинка. Добре, коли друг поруч і готовий допомогти. — І ти клич, якщо його зустрінеш, я теж допоможу.

Джуді хотів розсміятися: як ця чорна манюня його захистить? Але Вуглинка так серйозно і рішуче дивилася на нього, що він не посмів.